

UN PARER PERSONAL

Angelia Escof Nos

Malgrat que pense que els col·lectius als que s'adrecen aquestes lletres, no les tindran molt en consideració, tal vegada per deformació professional em sento impulsada a escriure el que pense sobre la manera de conduir les relacions interpersonals.

De vegades, crec, que hi ha persones que per la seua manera de ser necessiten entrar en una dinàmica de comportament que els estimula i els fa fabricar adrenalina per a després alliberar-la i desfogar-se amb els altres. Possiblement acaben satisfets d'haver pres part en la discussió, sense haver aclarit res ni finalitzar en cap conclusió. Sols parlar per parlar. Això sí, tindran l'íntima satisfacció de xafar a l'interlocutor, fer-li la cara roja dabant dels altres, pensant: Que bé he estat quan li he dit allò i li he tornat la pilota. Valdria més tenir en compte que cadascú és esclau de les seues paraules i amo dels seus silencis. A més a més, és més gratificant una conversa amable, respectuosa, on les persones guarden el torn de paraula per opinar, reflexinant si el que et diuen pot ser un bon consell i pots aprendre alguna cosa de profit, sense sentir-te agredit per una opinió diferent a la nostra.

Personalment, rebutge tota mena d'enfrontaments. No entenc perquè són útils ni m'agraden les baralles però tracte de respectar hom que així es comporta i acceptar-los tal com són, encara que pense que l'espectacle que donen és molt lamentable. En fi, cap humà és perfecte, és molt difícil canviar el tarannà de la gent. Ací seria molt gràfic el refrany que diu: el que és gat sempre maulla.

CONSELL DE LA VILA

Sempre llegeix "Les notes informatives municipals" transcrites per Joan Albert al Tossal Gros.

Per mig d'elles tracte de fer-me idea de com resulten de tumultuoses algunes sessions plenàries. Sento pena pel tipus de relacions que mantenen les nostres primeres autoritats.

És clar, cadascú pot tindre les seues conviccions polítiques, però també està la tolerància que permet aconseguir relacions fluides, deixar expressar de manera educada el que u pensa sense aplegar al violent enfrontament que dóna llàstima i deixa translluir el que també pot haver a l'interir

De vegades les barralles són per assumptes que no tenen res de pes. Seria preferible deixar d'enfrontaments, debatre coses bones per als veïns del poble, qui són els que els han posat ahí amb els vots, han promés defendre i portar endavant un programa per a millorar i fer una vila més d'acord amb els temps que corren, amb més llocs de treball que donen prosperitat al poble, despertant-lo de la seua tetàrgia.

Anem a veure, si tots els components del consistori són covarxins, volen el bé del poble i han jurat o promés fer-ho bé, què dimonis fan gastant el temps en confrontaments i perdent el respecte?

El meu consell és: deixeu els enfrontaments, aneu al gra, uniu-vos i feu millores sense donar espectacles lamentables. És trist que un poble menut estiga dividit. Tots ens necessitem un dia u altre.

No em val l'explicació de que tot arreu, als ajuntaments, també passen aquestes situacions i és normal aquesta manera d'enfocar les relacions dels plens municipals. Sé de pobles -pocs- que no passa el mateix. Procuren prescindir dels partits polítics i s'uneixen els edils per a governar conjunts i aconseguir el més adient amb el consens de tots, sense estar pendents dels colors polítics.

És possible, em direu, que anant per aquesta via no aconseguirem les subvencions. Però si se publiquen per a tothom i qui les sol·licita aconsegueix els requisits, no les poden negar sense caure en falta.

M'agradaria que hom reflexionés al voltant d'aquestes observacions i millorar la nostra convivència diària.

Pensem que manar no és gens fàcil siga on siga. Crec que pel fet de tenir la disposició interior de posar-se en un lloc de manar per fer prosperar el poble i la vida de la comunitat,